Рік II. ч. 133. (288) Понеділок, 23. червня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

Щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-30
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration; Reichsstrasse 34.
Schriftleitung; Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і за кордоном: місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки = 2 зол., 5 чеських корон = 1 зол., 5 слов. кор. = 1 зол.

Війна з Москвою!

Проклямація Фірера до німецького народу

БЕРЛІН, 22. 6. — В неділю 22. червня ц. р. канцлер Гітлер звернувся з такою проклямацією до німецького народу, яку відчитано в радіо в год. 5.30 рано. Цю проклямацію передавали опісля всі німецькі радіовисильні ще кількакратно. Зміст проклямації такий:

НІМЕЦЬКИЙ НАРОДЕ!
НАЦІОНАЛ-СОЦІЯЛІСТИ!

З важким серцем примушений був я до довгомісячної мовчанки, але нарешті діждався я хвилини, коли можу щиро говорити.

БОРОТЬБА ЗА БЕЗПЕКУ ЕВРОПИ.

Коли Англія виповіла 3. вересня 1939 р. війну Німеччині, повторилась знову спроба з боку В. Британії ударемнити всі заходи в справі консолідації континенту і тим самим відбудови Европи шляхом боротьби проти всяких елементів сили на цьому континенті. В такий самий спосіб Англія зломила колись в багатьох війнах Еспанію.

Такими самими методами вела свої війни проти Голяндії.

Так само при допомозі Европи поборювала пізніше Францію.

Так само на переломі віків почала окружувати давню німецьку державу і в 1914 р. почала світову війну. І лише внаслідок внутрішних умовин Німеччина не перемогла в 1918 році.

Наслідки були страшні.

АНГЛІЙСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКА ЗМОВА.

Підчас, коли почали здійснюватись пророцтва одного французького державного мужа, що в Німеччині є 20 мільонів населення забагато, отже слід її зліквідувати голодом, хворобами або еміграцією, тоді націонал-соціялістичний рух почав обеднувати німецький нарід і започаткував відродження Німеччини. Англія не була зовсім тим загрожена ні заторкнена. Не зважаючи на те, повела вона далі нову, пересичену ненавистю політику окружування Німеччини. Отже прийшло до відомої змови між жидами й демократами, большевицькими й реакційними кругами з єдиною метою припинити відродження нової німецької національної держави, та штовхнути Німеччину в безсилля та нужду.

Побіч Німеччини ненависть тих міжнародніх світових змовників зверталась також проти тих усіх народів, які під ударами недолі були примушені до найважчої боротьби за існування, за хліб насущний. Передусім Італія й Японія були тими краями, яким не лише — подібно, як Німеччині — заквестіоновано уділ у добрах цього світу, але навіть заборонено його формально Отже спільне порозуміння цих народів було актом самооборони проти егоїстичної світової коаліції елементів капіталу й влади, яка загрожувала їм. Уже в 1936 р. Черчіль заявив — як це виходить із промови ген. Вуда перед комісією американської палати репрезентантів — що Німеччина стає знову надто сильною і з цього приводу мусить бути знищена. Німеччина ніколи не пробувала перещіпити свого націонал-соціялістичного світогляду на терен Росії, лише навпаки, жидівсько-большевицькі потентати в Москві підняли безоглядно спробу накинути нам та іншим европейським народам своє панування і то не лише під ідеольогічним, але також під військовим і політичним оглядом.

Наслідками цієї акції московського режиму в усіх краях були: ХАОС, НУЖДА И ГОЛОД.

Я одначе від двох десятків літ робив зусилля, щоби при помочі якнайменчої державної інтервенції та не наражуючи нашої продукції на якінебудь спустошення, довести Німеччину до нового соціялістичного ладу, який не лише причинився би до ліквідації безробіття, але також дав змогу працюючим людям осягнути якнайбільші користі зі своєї праці. Висліди цієї господарської політики і соціяльного нового ладу нашого народу, які по пляновому переломанні станових і клясових антагонізмів змагають до правдивої народньої спільноти, як остаточної мети, є загально відомі у цілому світі.

ПРОТИАКЦІЯ НІМЕЧЧИНИ — ДОГОВІР У 1939 Р.

Тому, щойно по важкій внутрішній боротьбі, вислав я в серпні 1939 р. мого міністра до Москви з метою протиділати британській політиці окружування Німеччини. Я це зробив лише в почутті повної відповідальности за німецький нарід, передусім у повній надії, що вкінці вдасться мені довести до якогось тривкого відпруження і по змозі перешкодити жертвам з нашого боку. І дійсно Німеччина урочисто запевнила в Москві, що згадані терени і краї — за винятком Литви — є поза обсягом якинебудь політичних зацікавлень Німеччини, а крім того підписано спеціяльне порозуміння на випадок, якщо б Англії вдалось дійсно підбехтати Польщу до війни проти Німеччини. Наслідки того підписаного — в інтересі німецького народу — договору були дуже важкі передусім для німців, які жили в згаданих краях. І тому більше ніж пів міліона німецьких хліборобів, ремісників і робітників були примушені на весну м. р. покинути свою батьківщину перед режімом, що загрожував їм швидше чи пізніше безмежною нуждою та повним винищенням.

Не зважаючи на те все, я мовчав, бо мусів мовчати тому, що моїм бажанням було довести до остаточного відпруження і — якщо можливо — до тривкого порозуміння з тією державою.

ШАНТАЖ МОСКВИ.

Одначе вже підчас нашої боротьби в Польщі цей совітський імперіялізм висунув нагло — всупереч договорові — свої пре-

Здійсняється...

Вже другий рік читаєте наш часопис, читаєте й дивуєтеся, чому це ми промовчуємо те, що найважніше для Вас, що Вас цікавить, пече, болить, розятрює рани в серці, — чому не приносимо вісток із рідного краю, цього подиху євшан-зілля.

Не думайте, що ми не розуміли Вас. Розуміли — й мовчали не тому, що „мовчанка це золото", або що „козак знає, а мовчить", а тому, що вимагала цього хвилина.

І Ви навикли. Зрозуміли в чому річ, і зрозуміли нас. Зрозуміли й вимогу дійсности, що треба — мовчати, працювати, ждати і... вірити.

Врешті прийшов час. Ваші сни, ваші мрії стались дійсністю.

Це наш Великдень! „Друг друга обнімем"... браття і сестри.

Ви чуєте воскресні дзвони: конає кат, тріщить царство сатани — світ мусить повірити в чудо і справедливість Божу!

Заблиснуть до сонця волі скаламучені озера, вітри свободи повіють понад могилами дідів, батьків, що голови за волю склали, — повіють над тим великим цвинтарищем народу, де спочили сном вічним міліони замучених голодом, заморожених у дикій півночі Соловок, у тайгах Сибіру, Білому каналі, закріпощених у пустарах Монголії і Туркестану.

Ще тому день живі могли завидувати їм вічного спочину, — що муки їх уже скінчились, що не бачать цього всього, — нині стократь щасливий той, хто дожив тієї великої хвилі!

А проте, будьте спокійні. Будьте гідні менту, що прийшов. Не екзальтуйтесь, а будьте вояками на сторожі нашої долі. Не попадайте в дурман шалу від радощів не марнуйте зайво хвилин: послух, карність, мовчаливість, праця — це нинішній наказ!

Праця, і ще раз праця! Подвійна, потрійна — з натугою всієї сили — вдень і вночі! Кожний на своєму місці, якби нічого й не сталось.

Тоді Ви докажете, що вмієте підтягнутись до всіх вимог, що вмієте не лише сумувати, зідхати, тужити, але й мовчати, і працювати насторожившись.

Не опускайте рук! Робіть те, що робили, що Вам робити кажуть. Цим виконаєте найкраще свій святий обовязок перед Батьківщиною і тим великим, що її чекає.

Ми, нині, на переломі того, що було досі й що перед нами — старатисьмемо докласти всіх зусиль, щоби часопис наш був Вам найкращим другом у ці „Дні Великі", щоби приносив Вам не лише вістки радісні, вістки цікаві, але й те, найважніше: пораду від душі й серця.

Л. Л.

тенсії до Литви. Німеччина ніколи не мала наміру обсаджувати Литву й ніколи не висувала супроти Литви таких претенсій; навпаки, прохання тодішнього литовського уряду в справі висилки німецького війська на Литву з метою її обсади відкинула, бо це не відповідало німецькій політиці. На цій основі я прихилився також до тієї нової вимоги Москви. Одначе це був лише початок безконечної черги нових натисків, що повтарялись безнастанно від того часу.

Перемога в Польщі, що її виборили виключно німецькі війська, спонукали мене звернутись з новою мировою пропозицією до західніх велнкодержав. Одначе її відкинено внаслідок інтриг міжнародніх і жидівських воєнних підбехтувачів. В дійсності суттєвою причиною тієї відмови було те, що Англія все ще мала надію, що їй вдасться змобілізувати евр. коаліцію проти Німеччини при участи Балкану й Совітської Росії. Тому рішено в Лондоні вислати до Москви як амбасадора Кріпса. Він дістав ясну інструкцію наладнати знову й за всяку ціну взаємини між Англією та Совітською Росією і розвивати їх згідно з англійським духом. Про висліди цієї місії повідомляла англійська преса так довго, аж доки вкінці не замовкла з тактичних оглядів.

І дійсно восені 1939 р. і з весною 1940 р. появились перші наслідки цієї акції. У хвилині, коли Росія почала підготовлятись до підбою і поневолення не лише Фінляндії, але й прибалтійських держав, почала нагло мотивувати свій поступок брехливим і смішним твердженням, що змушена хоронити ці краї перед чужою загрозою чи пак не допустити до неї. При цьому могла мати на увазі лише Німеччину, бо ніяка інша потуга не могла вдертись у прибалтійські терени, ні не могла вести там війни. Не зважаючи на те, я мусів мовчати.

ЗБРОЙНА ДЕМОНСТРАЦІЯ МОСКВИ.

Одначе можновладці з Кремля посунулись ще далі. Підчас того, як Німеччина відтягнула свої збройні сили з весною 1940 р., по думці т. зв. договору приязни, далеко від східнього кордону і навіть здебільша взагалі усунула німецьке військо з тих теренів, саме в тому часі почалась концентрація совітських військ у таких розмірах, що вона могла бути свідомою загрозою Німеччини. Згідно з тодішньою заявою Молотова вже з весною 1940 р. були 22 російські дивізії в самих лише прибалтійських державах. Тому, що совітський уряд постійно запевнював, що його візвало тамошне населення, приявність цих військ у тих околицях могла бути лише демонстрацією проти Німеччини.

Підчас стого, як наші вояки розбивали французько-англійську потугу почавши від 10. травня 1940 р., відбувалась далі совітська концентрація на нашому східньому фронті і то в щораз то грізніших розмірах. Від серпня 1940 р. я був тієї думки, що в інтересі Німеччини не можу брати на себе більше відповідальности, залишивши без охорони наші, так часто пустошені, східні провінції супроти того велитенського скупчення большевицьких дивізій.

Одночасно прийшло те, що було метою британійсько - совітської співпраці, а саме звязання на сході таких значних німецьких сил, що — зокрема щодо летунства — німецький провід не міг уже ґарантувати радикального закінчення війни на заході.

ЗАГРОЗА МАРШУ НА РУМУНІЮ.

Загроза нападу Росії на Румунію мала теж як остаточну мету захопити або бодай в даних умовинах знищити важну базу господарського життя не лише Німеччини, але також цілої Европи. Вступлення Росії до Румунії і звязання Греції з Англією загрожувало також перемінити і ці терени в короткому часі в загальне побоєвище.

Щоб поладнати остаточно ці питання і дістати вияснення щодо відношення Росії супроти Німеччини, як також під натиском щораз то більшої мобілізації на нашим східнім кордоном, я запросив Молотова з візитою до Берліна.

ЧОТИРИ ДОМАГАННЯ МОЛОТОВА.

Тоді-то совітський міністр закордонних справ домагався вияснення чи пак згоди Німеччини на такі чотири справи:

1. Питання Молотова: Чи німецькі ґарантії для Румунії на випадок нападу Совітської Росії на Румунію звертаються також проти Совітської Росії?

Відповідь канц. Гітлера:

Німецькі гарантії загальні і безоглядно нас обовязують, але Росія ніколи не заявляла нам, що поза Бесарабією має ще взагалі якісь інші інтереси в Румунії. Вже обсада північної Буковини була зломанням того запевнення. Тому не вірю, щоб Росія нагло тепер могла мати ще якісь дальші наміри супроти Румунії.

2. Питання Молотова: Росія почувається знову загроженою від Фінляндії. Отже Росія не стерпить того стану, чи Німеччина готова не давати ніякої допомоги Фінляндії, передусім забрати німецькі війська негайно, які перемашеровують до Кіркенес, щоби звільнити своїх товаришів.

Відповідь канц. Гітлера:

Німеччина не мала ні тепер ні давніше ніяких політичних інтересів у Фінляндії. Одначе уряд Німеччини не міг би спокійно приглядатись новій війні Росії супроти малого фінляндського народу тимбільше, що не може ніколи повірити в якусь загрозу Фінляндії для Росії. Отже ми взагалі не хочемо, щоб у районі балтійського моря повстало щераз воєнне вогнище.

3. Питання Молотова: Чи Німеччина готова згодитись, щоб Совітська Росія зі свого боку дала ґарантію Болгарії і з тією метою вислала совітські війська до Болгарії, при чому він, себто Молотов бажає заявити, що війська не мали б наміру здетронізувати при цій нагоді короля.

Відповідь канц. Гітлера:

Болгарія є суверенною державою і я нічого не знаю про те, щоб подібно як Румунія зверталася до Совітської Росії за ґарантією. Зрештою я мусів би в цій справі порозумітись зі своїм союзником.

4. Питання Молотова: Совітська Росія потребує за всяку ціну вільного переїзду через Дарданелі і домагається також для своєї охорони обсади кількох важніших баз над Дарданелями чи пак над Босфором. Чи Німеччина годиться на те чи ні?

Відповідь канц. Гітлера::

Німеччина схиляється дати кожночасно свою згоду на зміну статуту устійненого в Монтре в користь чорноморських держав. Німеччина не є схильна висловити свою згоду на перебрання Росії в посідання баз над морськими проливами.

Я заняв під тим оглядом таке становище, яке мусів заняти як відповідальний провідник німецької держави і як свідомий своєї відповідальности представник европейської культури та цівілізації. Наслідком того було підсилення діяльности Совітської Росії супроти Німеччини. Проте я міркував, що все ще найкраще буде зберігти мовчанку. Негайно після невдачі цих спроб переведено знову зміцнення концентрації російських військ над східним кордоном Німеччини. Пересунено демонстраційно в щораз то більшому числі відділи панцирних військ і спадунів у загрозливім віддаленні до німецького кордону.

КОАЛІЦІЯ МІЖ АНГЛІЄЮ ТА СОВ. РОСІЄЮ І ПЕРЕВОРОТ У БІЛГОРОДІ.

Одначе якщо треба було мати ще останній доказ на потвердження довершеної в міжчасі коаліції між Англією і Совітською Росією — незважаючи на всякі заперечення і скривання — то цього доказу достарчив югославянський конфлікт.

Одначе тому, що ми і на те мовчали, керманичі совітської політики пішли один крок ще дальше. Вони не лише зорганізували переворот, але також кілька днів пізніше підписали з відданими собі новими креатурами відомий союз приязни з метою зміцнити волю сербів до спротиву проти замирення Балкану і підбехтання їх проти Німеччини. І це не був якийсь плятонічний намір. Москва зажадала мобілізації сербської армії.

ЗБРОЯ З СССР. ДЛЯ БІЛГОРОДУ.

Тому, що і в тому моменті я вважав за відповідне краще не говорити, володарі Кремля пішли ще один крок дальше. Уряд Німеччини є нині в посіданні документів, з яких виходить ясно, що Росія запевнила — зметою штовхнути остаточно Сербію до боротьби — доставу зброї, літаків, муніції та інших воєнних матеріялів проти Німеччини. Все те діялось майже в тій хвилині, коли я особисто радив японському міністрові закордонних справ д-рові Матсуоці довести до відпруження з Росією завсіди сподіючись прислужитися в той спосіб мирові. І лише тільки завдяки швидкому проломові фронту і приходові наших незрівняних дивізій до Скопле та захопленні самих Сальонік, не допущено до зреалізування задумів тих совітсько-англійських змовників.

ГАНЕБНА ЗРАДА МОСКВИ.

Перемога держав оси на Балкані розвіяла плян замотання Німеччини цього літа в цілomісячні бої на полудневому сході і закінчення постійної висилки совітсько-російської армії та збільшення їх боєвого поготівля, щоб опісля з Англією і при підтримці сподіваних американських достав можна було здусити і поконати Німеччину та Італію.

Тимсамим Москва не лише зломила постанови нашого пакту приязни але й ганебно зрадила. І все те діялось, подібно як у випадку Фінляндії або Румунії, коли володарі на Кремлі до останньої хвилини облудно запевняли про мирове відношення і приязнь редагуючи при тому невинні нібито деменції.

Якщо в тих умовинах я був примушений до теперішньої хвилини мовчати, то тепер надійшла хвилина, коли дальша обсервація була б не лише гріхом занедбання, але лочином супроти цілої Европи.

КОНЦЕНТРАЦІЯ 160 СОВІТСЬКИХ ДИВІЗІЙ. — НАПАДИ СОВІТСЬКИХ СТЕЖ.

Нині стоїть на нашому кордоні кругло 160 совітських дивізій. Від тижнів повторяються постійно нарушення цього кордону не лише в нас, але також на далекій півночі й у Румунії. Совітські летуни перелітали кордони, щоб доказати, що вони почуваються панами цього терену. В ночі з 17 на 18. червня ц. р. передерлись знову російські стежі на терен Німеччини і щойно після перестрілки прогнано їх. Тим самим надійшла хвилина, в якій виявляється необхідність виступити проти тієї змови жидівсько-англьосаських воєнних підбехтувачів і, таксамо проти жидівських володарів большевицької централі в Москві.

ВОЄННИЙ ФРОНТ ВІД ЛЕДОВОГО ОКЕАНУ ПО ЧОРНЕ МОРЕ.

Німецький народе! В тій хвилині відбувається концентрація військ, що під оглядом видовження і розмірів фронту є найбільшою, яку дотепер бачив світ. Рамя об рамя з фінляндськими товаришами зброї стоять боєвики переможних боїв під Нарвіком над Північним Ледовим океаном. Німецькі дивізії стоять під приказами здобувця Норвегії з фінляндськими героями боротьби за волю під командою маршала фінляндської землі.. Від Східньої Прусії аж по Карпати сягають формації німецького східнього фронту. Над берегами Пруту і долішнім Дунаєм аж до побережжя Чорного моря находяться німецькі й румунські вояки під приказами шефа держави Антонеску. Завданням цього фронту не лише охорона поодиноких країв, але й безпека цілої Европи і тим самим рятунок усіх. Супроти того я рішився нині скласти знову долю й майбутність німецької держави й німецького народу в руки наших вояків. Нехай Бог допоможе нам у цій боротьбі.

Берлін, 22. червня 1941 р.

АДОЛЬФ ГІТЛЕР.

Німецька нота до совітського уряду

БЕРЛІН, 22. 6. — Міністер закордонних справ Великонімеччини *фон Рібентроп* подав у радіо до відома прилюдної опінії світа в неділю рано в год. 6., у прияві представників німецької й закордонної преси, в салі союзної ради уряду закордонних справ, — ноту уряду закордонних справ до совітського уряду. Міністер закордонних справ подав, що прийняв амбасадора совітського уряду Деканосова й подав йому до відома, що супроти неприязної політики совітського уряду й загроження німецьких кордонів безмірним скупченням червоної армії, уряд Великонімеччини перейшов сьогодні до військових оборонних заходів. Опісля *мін. фон Рібентроп* відчитав ноту уряду закордонних справ до совітського уряду. Подаємо її текст:

НІМЕЦЬКО-СОВІТСЬКИЙ ДОГОВІР ПРО НЕНАПАД.

I.

Коли уряд Великонімеччини, кермований бажаннями узгіднити інтереси Німеччини з СССР, звернувся в серпні 1939. р. до совітського уряду, здавав собі справу з цього, що порозуміння з державою, що з одного боку зрадила свою приналежність до союзу національних держав з усіми правами й обовязками, а з другого опанована одною партією, що як секція Комінтерну намагалася поширювати світову революцію й зліквідувати національні держави, не буде зовсім легким завданням.

Відсуваючи важні сумніви, що випливали з основних розходжень в означенні політичних цілей Німеччини й СССР та з яркого противенства зовсім противних собі, світоглядів між націонал-соціялізмом і большевизмом — уряд Великонімеччини піднявся цієї спроби. Притому він кермувався думкою, що шляхом порозуміння між Німеччиною й СССР — омине війну й тимсамим забезпечиться реальні життеві потреби обох, віддавна заприязнених народів, що буде найкращою обороною проти дальшого поширювання комуністичних доктрин міжнародного жидівства в Европі.

Деякі події в СССР і деякі розпорядки совітського уряду на міжнародньому терені дозволяли вважати можливим, що він відвернеться від тих доктрин і дотеперішніх метод розкладу чужих народів. Прийняття, яке стрінуло німецький крок у Москві та готовість совітського уряду підписати пакт приязни з Німеччиною, здавалося потверджувати цю зміну. Так дійшло 23. 8. 1939. р. до підписання *пакту про ненапад*, а 28. 9. 1939. р. — до підписання договору *про кордони й приязнь* між обома державами.

Основою цих договорів було взаємне зобовязання обох держав, не нападати на себе й жити в приязному сусідстві. Німеччина зріклася всяких впливів у *Фінляндії, Латвії, Естонії, Литві й Бесарабії*. Простір давньої польської держави аж до лінії Нарви, Бугу, Сяну на бажання СССР мав бути поділений.

В дійсності, уряд Великонімеччини після підписання пакту про ненапад з СССР, негайно змінив свою політику супроти СССР і від цього дня зайняв приязну поставу супроти СССР. Уряд Великонімеччини виповнив так буквально, як і мериторично договір з СССР, крім того допоміг СССР розбиттям Польщі, жертвою німецької крови, осягнути найбільший успіх закордонної політики, від часу повстання СССР. Це було можливе тільки завдяки прихильній німецькій політиці супроти СССР і завдяки величавій перемозі німецьких збройних сил.

Німецький уряд мав підставу думати, що також і становище СССР до Німеччини буде ідентичне, що совітський уряд підкреслював особливо підчас переговорів мін. фон Рібентропа в Москві та при інших нагодах, що ці договори творять підставу до постійного узгіднення обосторонних німецько - совітських інтересів і що оба народи респектують обосторонні режими, не мають наміру мішатися до внутрішніх справ партнера, та що вкінці дійде до добрих постійних сусідських взаємин. Факт, що уряд Великонімеччини розчарувався, мав нажаль швидко виявитися.

II.

СОВІТСЬКІ ПРОВОКАЦІЇ СУПРОТИ НІМЕЧЧИНИ.

В дійсності Комінтерн, вкоротці після підписання німецько - совітських переговорів, розвинув діяльність на всіх територіях. Це торкається не тільки самої Німеччини, але також усіх зайнятих німецькими військами теренах. Щоб отверто не виступати проти договорів, змінено методи й уложено їх замаскування стараннїше й більш вирафіновано.

В Москві думали, що постійним пятнуванням здогадної „імперіялістичної війни Німеччини" муситься вирівнати діяння підписання пакту. Сильна й успішна поліційна оборонна діяльність примусила Комінтерн спрямовувати свою розкладову й інформаційну діяльність до Німеччини окружними шляхами через сусідні краї. Притому послугувалися давними німецькими комуністичними діячами, що вели в Німеччині *розкладову роботу* й приготовляли *саботажі*.

Комісар ГПУ Крилов кермував систематичною вишкільною працею, що зміряла до тієї мети. Крім цього ведено інтенсивну розкладову роботу в зайнятих Німеччиною просторах, особливо в Протектораті, в зайнятій Франції, також у Норвеґії, Голяндії, Бельґії й т. д.

Совітські представництва, особливо ґен. консулят у Празі, достарчав притому цінної допомоги. При помочі радіовисилень і радіовідбірень удержувано пильну інформаційну службу, що достарчала найпевніших доказів акції Комінтерну, спрямованої проти Німеччини. Ціла розкладова робота Комінтерну зібрана в обширному документарному матеріялі. Створено *саботажні ґрупи*, що у власних лябораторіях приготовляли запальні й розривні бомби до виконування саботажів. Таких замахів на німецькі кораблі було 16.

ШПИГУНСЬКА АКЦІЯ СОВІТІВ.

Використано поворот німців з СССР до того, щоб зєднати неґідними способами цих німецьких людей. Не тільки на мужчинах, але й на жінках вимушувано у скандальний спосіб зобовязання служити ГПУ. Навіть сама совітська амбасада в Берліні з радником амбасади Кобулевом, не соромилася при безоглядному використанні прав екстериторіяльности, переводити шпигунську роботу. Крім того член сов. консуляту Мохов у Празі був головою совітської шпигунської сітки в цілому Протектораті. Дальші випадки, яким поліція впору запобігла, достарчили ясної й однозначної картини цієї широкої совітської махінації.

Совіти вели у великих розмірах нелегальну розкладову роботу, саботажі, терор і шпигунство в політичній, військовій і господарській ділянці.

Поза Німеччиною СССР вів розкладову роботу в Европі майже у всіх краях, заприязнених з Німеччиною, або зайнятих Німеччиною. В Румунії в совітських летючках робили Німеччину відповідальною за всі труднощі, щоб викликати протинімецький настрій. В літі 1940. р. в Югославії накликували до протесту проти переговорів уряду Цветковича з „імперіялістичними" урядами Берліна й Риму. На одному комуністичному зібранні в Загребі була мова про те, що цілий південний Схід Европи, від Словаччини аж до Болгарії — це російський протекторат, до якого дійде після військового ослаблення Німеччини.

СОВІТСЬКА КИРИНЯ.

В БІЛГОРОДІ в совітському посольстві впав у руки німецьких військ документарний доказ совітського походження цієї пропаґанди. Коли совітська пропаґанда в *Югославії* пробувала служити націонал - соціялістичним гаслам, то на *Мадярщині* діяла передусім серед *українського населення*, якому представляли недалеке звільнення Совітами. Особливо оживлена була нагінка у Словаччині, де отверто приготовляли прилучення до СССР. *У Фінляндії* розвивало діяльність ославлене „Обєднання для мира й приязни з СССР", що співпрацюючи з радіостацією Петроской, намагалася розбити цей край і притому працювала виразно у протинімецькому дусі. *У Франції, Бельгії й Голяндії* підбехтувано проти німецької влади. В національному й панслявістичному дусі ведено таку саму нагінку в *Ген. Ґубернаторстві*. Заледви *Грецію* зайняли німецькі й італійські війська, вже приступила до праці совітська пропаганда. Загальна картина виявляє, що СССР вів у всіх краях систематичну кампанію проти спроб Німеччини, ввести постійний лад в Европі. Совітська пропаганда намагалася зєднати різні краї та наставити їх проти Німеччини. В Болгарії аґітували проти приступлення до пакту трьох, і за таким самим пактом з СССР. В Румунії зроблено спроби замаху 23. січня 1941., за яким стояли большевицькі аґенти Москви. На це є безспірні докази.

Югославянський делеґат у травні 1940.р., підчас розмови з Молотовом дійшов до переконання, що там вважають Німеччину ворогом завтрішнього дня. В листопаді 1940. шеф совітського ґенер. штабу обіцяв югославянському аташе дати все, чого тільки зажадають, і то „негайно". Зате домагався задержати тайну перед Німеччиною. Коли пізніше уряд Цветковича зблизився до великодержав осі, тоді в Москві здержано доставу зброї. Інсценізація білгородського замаху з 27. 3. — це була кульмінаційна точка тієї конспіраційної акції сербських заговірників і англійсько - російських агентів проти Німеччини. Сербський керманич цього замаху, провідник „чорної руки" Сімович, є тепер у Москві, де підбехтує і аґітує в тісному порозумінні з совітськими пропагандовими станицями проти Німеччини. Це тільки малий відтинок з безмірно широкої пропаґандової діяльности СССР в Европі проти Німеччини.

Щоб дати цілому світові загальний погляд на діяльність совітських станиць у тому напрямі від хвилини підписання німецько-совітського договору, уряд Великонімеччини оповістить увесь матеріял.

УРЯД ВЕЛИКОНІМЕЧЧИНИ МУСИТЬ СТВЕРДИТИ ОСЬ ЩО:

Совітський уряд видав при підписанні переговорів із Німеччиною нераз ясні заяви, що не має наміру мішатися до німецьких справ. При підписанні пакту приязни запевнив він урочисто, що співпрацюватиме з Німеччиною, щоб покінчити теперішню війну. Це було вводження в блуд і обман. Також усі користі, внаслідок приязного становища до Німеччини, не спонукали сов. уряду до льояльного становища до Німеччини. Уряд Німеччини переконався, що теза Сталіна про „Напрямні для комуністичної партії у Словаччині" з жовтня 1939 р., знов зясована вичерпно, згідно з якою „можна підписувати пакти з кількома державами, якщо вони відповідають інтересам совітського уряду й служать до унешкідливлення ворога" — патронували також при підписанні договору приязни в 1939 р. і була для сов. уряду тільки тактичним маневром. Суттєва мета полягала в тому, щоби виєднати для СССР корисні дого-

вори й при тому підготовити акцію, що відповідає силі СССР. Головною думкою залишилося *ослаблення не-большевицьких держав*, щоб їх тим легше розбити й у відповідному часі можна було перемогти. З брутальною ясністю висловлено це в письмі, найденому в сов. посольстві в Білгороді: „СССР вдарить щойно в відповідній хвилині. Великодержави оси розпорошили свої сили й тому СССР нагло нападе на Німеччину".

Совітський уряд не послухав голосу російського народу, який хотів чесно жити в мирі й приязні з німецьким народом, але продовжував сталу большевицьку дволичну політику й тим самим узяв на себе важку відповідальність.

III.

БОЛЬШЕВИЗАЦІЯ ЕВРОПИ.

Коли вже пропагандивно - розкладова діяльність Совітського Союзу в Німеччині і в інших краях Европи не має найменших сумнівів, то становище Совітів на терені заграничної політики і військових справ має від хвилі підписання німецько-російського договору таке маркантніше вимову.

В Москві підчас устійнювання стрефи інтересів, совітський уряд заявив німецькому міністрові заграничних справ, що за виїмком цих територій, що є вже в стані розкладу, давньої Польщі, совітський уряд не має наміру обсаджувати держав, що лежать у стрефі його інтересів, ані їх большевізувати чи анектувати. Та в дійсності хід подій виказав, що політика Союзу пішла саме в тому часі єдино по лінії пересунення військової потуги Москви на захід і большевізувати Европу далі.

РОЗВИТОК ТІЄЇ ПОЛІТИКИ ХАРАКТЕРИЗУЮТЬ ОСЬ ТАКІ ЕТАПИ:

1) Цей розвиток започаткувався підписанням загальних договорів допомоги з *Естонією, Латвією й Литвою* в листопаді 1939. р. і заложенням військових баз у тих краях.

2) Опісля совітсько - російське посунення торкалося *Фінляндії*. Коли фінляндський уряд відкинув совітсько - російські домагання щодо перебрання суверенности свобідної фінської держави — совітський уряд створив комуністичний псевдо-уряд Кусінена, а коли фінський нарід здержався від якихнебудь звязків з цим урядом, совітський уряд поставив *ультимат до Фінляндії* і з кінцем листопада 1939 червона армія напала на Фінляндію.

У підписанму в березні 1940. мирі Фінляндія мусіла відступити частину своїх південно - східніх провінцій і їх зараз таки збольшевізовано.

Кілька місяців пізніше, бо в липні 1940, Совітський Союз виступив проти *балтійських держав. Литва* належала на основі першого московського договору до стрефи німецьких інтересів. У другому договорі німецький уряд зрікся на бажання Совітського Союзу з важким серцем своїх інтересів у більшій частині цього краю в користь Совітського Союзу, щоби тільки вдержати мир. Тільки смуга терену лишилася ще в німецькій стрефі інтересів. Але після ультімату з 15. червня, ціла Литва, отже й та частина, що була в німецькій стрефі інтересів, була обсаджена Совітським Союзом без ніякого повідомлення, про те німецького уряду, так, що СССР пересунувся безпосередно до цілої східньої границі **Східньої Прусії.**

Аж потім уряд СССР повідомив про те, і німецький уряд лишив Совітському Союзові після довгих і трудних переговорів і цю частину Литви, щоби тільки зберегти мир.

Алеж невдовзі потім обсадив Совітський Союз мілітарно також *Лотву й Естонію*, надужиаючи підписаних умов. Цілий прибалтійський простір перейшов усупереч виразним московським запевненням у короткому часі в руки Совітського Союзу. Рівночасно з тим наступила на цілому, північному відтинку перша сильна **концентрація червоної армії** *проти Европи.*

Цей факт, що господарські трактати Німеччини з цими державами, що по думці умови в Москвою не мали бути нарушені, але були односторонньо совітським урядом скасовані, треба на цьому місці виразно підкреслити.

У московських умовах при розмежуванні інтересів на давньому польському просторі була виразна постанова, що поза межами інтересів діяльність одної і другої сторони буде виключена. Та німецький уряд має незбиті докази, що Совітський Союз зараз після зайняття цих земель не тільки дозволив на ворожу для німців агітацію у Генеральному Губернаторстві, але рівночасно підтримував тут більшовицьку агітацію. І на цьому окупованому терені створено дуже сильні російські гарнізони.

БОЛЬШЕВИКИ ЗАЗІХАЮТЬ НА БАЛКАН.

Ще тоді, як німецька армія боролася на заході з арміями Англії і Франції, — СССР вже впихався на **Балкан.** Підчас московських переговорів совітський уряд запевнював, що не буде торкатися бесарабського питання, а вже 24. червня 1940. німецький уряд дістав повідомлення, що совітський уряд рішився зайняти насильно **Бесарабію.** Одночасно повідомив, що претенсії СССР сягають і на **Буковину,** отже на терен, що був старим австрійським коронним краем і ніколи не належав до Росії і про який в Москві ніколи навіть не згадувано.

Німецький амбасадор у Москві заявив совітському урядові, що така ненадійна постанова кривдить німецькі господарські інтереси в Румунії та доведе до руїни тамошні німецькі оселі. Та Молотов відповів, що цієї справи ніяк не можна проволікати, та що Совітський Союз очікує відповіді в цій справі до 24 годин. Одначе німецький уряд, не зважаючи на це брутальне поведення супроти Румунії, погодився з тим становищем для удержання мира і дорадив румунському урядові, що звернувся до Німеччини за поміччю, підчинитися та віддати **Бесарабію і північну Буковину.**

Разом із відповіддю румунського уряду на цю згоду Німеччина вручила совітському урядові прохання румунського уряду, щоб совітський уряд згодився на відповідний речинець, потрібний для евакуації й забезпечення життя й майна тамошніх мешканців. Але московський уряд поставив і тут свій ультимат та почав ще навіть перед тим речинцем у дні 28. червня обсаджувати Буковину й Бесарабію аж до Дунаю. І ці терени зараз таки анектовано й збольшевизовано, а тим самим зруйновано.

Обсаджуючи й большевизуючи цілу смугу інтересів призначену договором у Москві Німеччині, а саме східню Европу й Балкан, совітський уряд поступав виразно й недвозначно **всупереч** московським умовам.

А проте Німеччина також тоді ставилася до СССР льояльно. У часі фінляндської війни та в балканських справах поводилася здержливо, при румунській кризі стала по стороні Совітів і погоджувалася з важким серцем із доконаними фактами, якими совітський уряд раз-у-раз її заскакував.

Крім того німецький уряд мусів піднятися великодушної переселенчої акції, щоби вже згори оминати непорозумінь між обома державами, дарма, що це не було легке діло. Це найкращий доказ того, що німецький уряд бажав доводити до постійного мира з СССР.

IV.

ВІДЕНСЬКИЙ АРБІТРАЖ.

Через те, що СССР втискався на Балкан, почали щораз більше актуалізуватися територіяльні справи. Румунія й Мадярщина звернулися в літі 1940 р .до Німеччини з проханням перевести вирівнання їх територіяльних спорів. І дійсно, хоч Англія старалася довести до вибуху війни між Румунією й Мадярщиною, вдалося Німеччині й Італії довести *на віденській конференції* **дня 30. серпня 1940 р.** *до арбітражевого замирення.* Устійнено в цьому арбітражі мадярсько-румунську границю, а щоби уможливити румунському урядові супроти цих територіяльних жертв для Мадярщини виступ перед власним народом, Німеччина й Італія прийняли ґарантію для цієї обкроєної держави. З цього кожному ясне, що ця ґарантія не була звернена проти СССР. А тимчасом Совітський Союз вніс протест і всупереч своїм попереднім заявам, що здобуття Бесарабії й північної Буковини заспокоїло його претенсії, тепер заявив, що він ще далі заінтересований у цих балканських питаннях, що ще наразі не були устійнені.

ЩОРАЗ ТО ЯСКРАВІША ПОЛІТИКА МОСКВИ СУПРОТИ НІМЕЧЧИНИ.

Уряд Німеччини діставав постійно конкретні вістки, що переговори англійського амбасадора Кріпса в Москві, які велись уже від довшого часу, прибирають бажаний оборот. Одночасно вдалось урядові Німеччини дістати докази в справі інтенсивної підготови Совітів на всіх теренах. Ці докази, між ін., потверджено в знайденому в останньому часі звіті югославянського військового аташе в Москві з 17. грудня 1940 р., в якому, м. ін., говориться виразно, що згідно з даними совітських кол у повному ході є зброєння летунства, панцирної зброї та артилерії й то на основі досвідів теперішньої війни. Це мабуть остаточне часове обмеження, до якого не слід було сподіватись виразних змін у совітсько-російській закордонній політиці.

Не зважаючи на неприхильне становище СССР у балканській справі, Німеччина зробила нове зусилля з метою порозумітись із Совітами, коли міністр закордонних справ у листі до Сталіна зясував обширно політику уряду Німеччини від часу московських переговорів.

Зокрема в цьому листі вказано на дві точки: При підписуванні пакту трьох великодержав — Німеччини, Італії та Японії — панувала однодушна думка, що цей договір не звертається зовсім проти Совітів і що внаслідок цього порозуміння приязні взаємини трьох держав та їх договори з Совітами мають залишитись зовсім ненарушені. В пакті трьох великодержав, підписаному в Берліні, це стверджено документарно. Одночасно в цьому листі були сподівання та надії, що чейже вдасться наладнати приязні взаємини із Совітами та остаточно вияснити їх, довівши до конкретних форм. **Для обговорення цих справ міністр закордонних справ фон Рібентроп запросив комісара Молотова до Берліна.**

Підчас тих відвідин уряд Німеччини мусів ствердити, що Совіти хотіли би довести до дійсної співпраці з трьома великодержавами, зокрема з Німеччиною, якщо вони згідні заплатити відповідну ціну **Совітам.**

Та ціна полягала в дальшому протисканні СССР на півночі і півдні Европи.

Молотов у Берліні й у пізніших дипломатичних нарадах із амбасадором у Москві висунув такі вимоги:

1) СССР бажає дати ґарантію **Болгарії** та підписати з нею пакт допомоги **на взір пакту з північними прибалтійськими** краями, себто признати Росії військові бази, хоч Молотов заявив, що не думає нарушити внутрішнього ладу Болгарії. Також гостина російського комісара Соколова в Софії в тому часі означала здійснення тих намірів.

2) СССР зажадав пакту з Туреччиною з метою створити бази для морських і сухопутних збройних сил над Босфором і Дарданелями на довготривалих умовинах піднайму. На випадок, якщо б Туреччина не погодилась на цю вимогу, Німеччина та Італія мали б підтримати вимоги СССР супроти Туреччини, щоб вимусити все те. Вимоги ці сягали поза опанування Балкану Росією.

Громадяни й Громадянки
Ґенерального Ґубернаторства!

Згідно з наказом ФІРЕРА ВЕЛИКОНІМЕЧЧИНИ німецька збройна сила з сьогоднішнім днем перейняла активну оборону християнської Европи проти найбільшого ворога християнства й західньої культури. До цього примусила необхідність покінчити раз на все з большевицькою кертичною роботою та з фальшивою політичною грою совітського уряду.

Націонал-соціялістична Німеччина — як носій і виконавець нового ладу суспільної справедливости — вхопилась за зброю проти большевизму після того, як дістала в свої руки незбиті докази, з якими перфідними засобами приготовлялися володарі червоного Кремлю, у спілці з ворогами Німеччини, під маскою договірних умов знищити творення нового ладу й поширити вогнище війни. З сьогодні оповіщеної відозви Фірера Великонімеччини та з заяви німецького уряду виходить виразно, що мирові намагання Німеччини вже від двох літ совітський уряд систематично саботував. Рішення Фірера Великонімеччини вжити найсильнішу збройну силу світа з її союзниками до ґіґантського вмаршу від Нордкапу до Чорного моря — це був одинокий засіб взяти Европу під охорону перед загрозою большевицького терору.

Громадяни й Громадянки Ґенерального Ґубернаторства. Ви знаєте, що треба думати про Совітський Союз! Ви знаєте, як Вашим землякам поводилося з другого боку Буга й Сяну продовж останніх двох літ! Ви стоїте під певною охороною німецької збройної сили, що зуміє сповнити свої завдання! Можете спокійно виконувати свою щоденну працю! Перед кожним із Вас виростають також особливі обовязки, що Ви їх маєте сповнити у Вашому власному інтересі, розважно й здисципліновано! Не давайте себе вводити в блуд фальшивими сплетнями, тільки будьте свідомі сили німецького меча, якого вістря почислиться з московськими зрадниками й знищить найбільшого ворога християнської цивілізації!

Д-Р ФРАНК,
Ґенеральний Ґубернатор.

Краків, 22. червня 1941.

В СССР заявив, що знову почувається загроженим Фінляндією та зажадав із цього приводу остаточного віддання Німеччиною Фінляндії, що в дійсності рівнялось обсаді тієї держави та знищення фінляндського народу.

Очевидно, що Німеччина не могла прийняти тих совітських побажань, які совітський уряд робив умовинами свого приступлення до пакту трьох. Тимсамим розбилися заходи великодержав цього пакту, щоби порозумітися з Совітським Союзом. Наслідком того Совіти почали поглиблювати свою політику **проти Німеччини** й щораз більше почала проявлятися їх тісніша співпраця з Анґлією. Перший раз це проявилося в січні 1941 р. Коли Німеччина поробила деякі заходи, щоби забезпечитися перед анґлійським десантом у Греції, тоді совітський амбасадор у Берліні заявив, що Совітський Союз вважає територію Болгарії і обидвох морських проливів смугою безпеки СССР і не може бездільно приглядатися подіям, що загрожують їх інтересам. Німецький уряд заявив тоді, що він вжие всіх засобів, щоби не допустити анґлійців до Греції і що після того, як переведе відповідні дії на Балканах, він візьме назад звідтам свої війська. Без огляду на те совітський уряд заявив після того, як німці увійшли до Болгарії, що це служить не справі мира, але війни. Совіти тоді вже щораз тісніше співпрацювали з Анґлією. Але Німеччина й тоді мовчала. Так само проти Німеччини зверталася совітська ґарантія, яку Москва дала Туреччині в березні 1941 р. на випадок, коли би вона приступила до війни на Балканах. Це було вислідом анґлійсько-совітських переговорів, які велися в Анкарі підчас перебування анґлійського мін. закорд. справ Ідена. Від вибуху балканської кризи всім стало ясно, що Совітський Союз співпрацює з Анґлією і що політика щораз більше аґресивна супроти Німеччини. Сьогодні вже відомо, що переворот у Білгороді після приступлення Югославії до пакту трьох великодержав зорґанізувала Анґлія в порозумінні з **Совітським Союзом.** На підставі документів, що в Білгороді попали в німецькі руки, видно цілком ясно, що від листопада 1940 р. більшовики посилали Югославії зброю проти великодержав оси. Після білгородського перевороту 6. квітня ц. р. совітський уряд підписав договір приязни з урядом Сімовіча. Після багатьох нарад із совітським амбасадором американський державний підсекретар із вдоволенням прийняв підписання цього пакту й заявив, що він є чимось більше, як тільки пактом про приязнь і ненапад. Отже в цьому самому часі, коли німці зібрали свої війська на румунських і болгарських теренах, щоби забезпечитися проти анґлійських десантів у Греції, що постійно збільшувалися, **Совітський Союз хотів напасти** на Німеччину ззаду в порозумінні з Анґлією, бо: 1) **він помагав** Югославії політично зовсім відкрито, а **потайки військово,**

2) намагався спричинити, щоби Туреччина **виступила проти Німеччини** і Болгарії та щоби ввійшла до Тракії,

3) **зосередив величезні військові сили** на румунській границі,

4) з початком квітня Совіти почали робити заходи в Москві, щоби Румунію відтягнути від Німеччини. Те саме робила анґлійська дипльоматія за посередництвом американців.

Згідно з анґлійсько-совітським пляном атака на німецькі війська мала піти з Бесарабії, Тракії, Сербії та Греції. Воно не вдалося завдяки льояльності ґен. Антонеску, реалізмові турецького уряду й рішучій перемозі німецьких військ.

200 югославянських літаків втікло під проводом совітських і анґлійських аґентів та сербських революціонерів до СССР. і до Єгипту. Ті старшини пішли на службу в совітську армію. Вже це свідчить про *тісну* співпрацю Анґлії і СССР. з Югославією.

Свою протинімецьку політику совітський уряд намагався *прикрити* на різний лад. Отже він вдержував з Німеччиною господарські взаємини, відіслав норвезького, бельґійського, грецького і югославянського посла. Анґлійський посол Кріпс зорґанізував тоді мовчанку анґлійської преси. Крім того недавно ще у запереченні аґенції ТАСС Совіти намагалися представити свої взаємини з Німеччиною, як *зовсім бездоганні.* Але одночасно совітський уряд вів ворожу для Німеччини політику. Її проявом було те, що Совіти почали *концентрацію* військ на всій довжині фронту від Балтійського аж до Чорного моря. Це почалася вже розмірно *дуже давно,* коли ще німецькі сили були зайняті на *Заході* у Франції. Таким чином Совіти почали стягати великі війська на границі східньої Прусії, Ґен. Ґубернаторства, на Буковині і проти Румунії та зокрема проти Фінляндії. Совіти безнастанно стягали війська зі східньої Азії та з Кавказу.

Хоч більшовики заявили, що вони займуть надбалтійський район тільки невеличкими силами, вони почали там таку *концентрацію* військ, що зібрали аж 22 дивізії. Хоч німці не давали ніяких причин, Совіти постійно *підсували* свої війська до границі. Щойно тоді німці побачили себе примушеними видати відповідні зарядження.

Далі Совіти посунули наперед сухопутню армію й летунство та обсадили дуже сильними відділами летовища вздовж німецької границі. Крім того від самого початку повторялися випадки нарушування кордонів і перелети совітських літаків над німецькими теренами. Те саме діялося також і в Румунії. Від початку цього року Головне Командування Німецьких Збройних Сил постійно звертало увагу на совітську загрозу. Незабаром пояснять це в подробицях повідомлення Головного Командування. Після того, як Совіти перевели **ґенеральну офензиву,** проти німців виступило не менше, як **160 дивізій.** Совіти зібрали такі великі змоторизовані й панцирні війська, що вони могли виступити проти німців **кожного часу й на кожному місці.** Крім того щораз частіше повторялися повідомлення про зміцнені стежні дії, про сутички та інциденти на границі й між передніми сторожами обох армій. Одночасно сьогодні надійшли вістки, що анґлійський амбасадор Кріпс перевів наради про ще тіснішу співпрацю між СССР та Анґлією, а досі неприхильний Совітам лорд Бівербрук видав відозву, щоб помагати большевикам всіми можливими засобами. Лорд Бівербрук звернувся також і до Злучених Держав, щоби вони зробили те саме. Вже ясним стало, яку долю готують німецькому народові.

З огляду на те все німецький уряд видав таку заяву:

Всупереч всім зобовязанням і своїм заявам совітський уряд звернувся проти Німеччини.

1) Совітський уряд не тільки продовжував, але навіть від вибуху війни зміцнив свої спроби розкладати Німеччину й Европу.

2) Щораз більше неприхильно звертався в своїй політиці проти Німеччини,

3) увійшов із всіми своїми збройними силами на границю готовий до нападу.

Таким чином совітський уряд зрадив договори й порозуміння з Німеччиною. **Ненависть большевицької Москви** до націонал-соціялізму була сильніша від політичного розуму. Большевизм стоїть супроти націонал-соціялізму **смертельно ворожий.** Большевицька Москва готова вдарити в спину націонал-соціялістичній Німеччині, що бореться за своє існування. Німеччина не має ніякого наміру бездільно приглядатися тій загрозі своїх східніх кордонів. Канцлер Німеччини наказав німецьким збройним силам виступити всіми засобами проти тієї загрози.

У грядучих боях німецький нарід свідомий, що розходиться не тільки про охорону його батьківщини, але що він є теж **ПОКЛИКАНИЙ рятувати ВВЕСЬ КУЛЬТУРНИЙ СВІТ перед погубною небезпекою большевизму й промостити шлях до справжнього соціяльного розвитку Европи.**

Після відчитання ноти, мін. закорд. спр. Німеччини склав таку заяву:

Щоби зясувати **аґресивну та руїнницьку** політику Совітів, будуть опубліковані дальші документи. Вони докажуть, що Совіти плянували шляхом **саботажів та розкладової пропаґанди знищити націонал-соціялістичну Німеччину.** Світова прилюдна думка дістане такі **документи: Звіт мін. закорд. справ про пропаґанду й політичну аґітацію совітського уряду. Звіти Головного Командування Німецьких Збройних Сил щодо ворожої поведінки супроти Німеччини. Звіти мін. внутрішніх справ і провідника СС. та німецької поліції про розкладову роботу СССР, звернену проти Німеччини й націонал-соціялізму.**

Всі ті документи виявляють мету й наміри московських володарів. Проти тих зазіхань виступив Фірер Німеччини.

——o——

Перші бої на совітських кордонах

БЕРЛІН, 22. 6. *Головне Командування Німецьких Збройних Сил* подає:

Від ранніх годин сьогоднішнього дня йдуть на границях совітської Росії воєнні бої. Спробу ворога налетіти на Східні Пруси відперто серед важких втрат. Німецькі мисливські літаки зістрілили багато червоних боєвих літаків.

У боротьбі проти англійських островів, сильні ескадри німецьких боєвих літаків бомбардували впродовж минулої ночі портові уладження в Савтгемтон. У доках, магазинах і в підприємствах харчевого промислу вибухли великі пожежі. Дальші летунські атаки звернено на летовища північної Шотлії. На північ від Сондерленду потерпів поважне ушкодження від удару бомби великий вантажний корабель.

При налеті двох німецьких мисливських літаків на англійські побережжя стрінулися вони з трьома англійськими швидкими човнами. Німецькі літаки кілька разів поцілили згадані човни, що були змушені завернути.

У пополудневих годинах вчорашнього дня налетіла невеличка група англійських боєвих літаків під сильною охороною мисливців на французький беріг каналу Ля Манш. Після завзятих повітряних боїв, німецькі мисливські літаки зістрілили 26 англійських літаків. Понадто протилетунська артилерія, як також артилерія воєнної маринарки зістрілила два дальші ворожі літаки. У тих боях підполковник Ґаллянд осягнув три перемоги у повітрі.

Впродовж минулої ночі ворог скинув запальні бомби у кількох західніх місцевостях Німеччини, але без ніяких значніщих шкід.

Румуни! Вперед до бою!

ВІДОЗВА ҐЕНЕРАЛА АНТОНЕСКУ ДО РУМУНСЬКОЇ АРМІЇ Й РУМУНСЬКОГО НАРОДУ.

БУКАРЕШТ, 22. 6. — Ґенерал Антонеску видав дві відозви: до румунської армії й румунського народу.

ВІДОЗВА ДО АРМІЇ.

Вояки! Від перших днів національної боротьби, започаткованої мною, я дав вам запоруку, що поведу вас до перемоги — змажу ганьбу з книги подій народу й усуну тінь пониження з ваших голов і з ваших рамен. Сьогодні вибила година святої боротьби.

Вояки! Будете боротися рамя об рамя, серце при серці, спільно з найсильнішою і найславнішою армією світу. Вона бореться на молдавській землі за наші границі й за світову справедливість. Викажіться достойними тієї чести, якою наділила вас історія, військо Великої Німеччини і його Фірер, виїмковий верховод в історії, Адольф Гітлер.

Вояки! Вперед! Боріться за визволення наших братів у Бесарабії і на Буковині. Боріться за те, щоби пімстити ваше упокорення й дізнану кривду.

ВІДОЗВА ДО РУМУНСЬКОГО НАРОДУ.

Румуни!

Перед Богом наших предків, в обличчі румунської історії і румунського народу взяв я сьогодні на себе відповідальність за відзискання у повній честі того, що нам зрадою заграблено. В цій годині, в котрій народи виковують на полях боїв свою історію, здобуваючи жертвами свої права, румунський народ не сміє придивлятись безчинно.

Румуни! Дня 6. вересня 1940 р. наложило на мене Провидіння відповідальність за роздертий і розсварений край. Я зложив присягу, що не відмовлюся ні на хвилину посвяти для святих прав румунського народу до чести.

Саме вибила ця година, що в ній можу сповнити свою присягу. Починаємо боротьбу!

Воєнний стан між Італією та СССР

БЕРЛІН, 23. 6. — Італійський амбасадор Діно Альфієрі приїхав нині передполуднем до німецького міністра закордонних справ фон Ріббентропа і заявив йому з доручення свого уряду, що Італія виявляє повну солідарність із Німеччиною в оборонній акції перед загрозою Европи внаслідок концентрації червоної армії на Сході і заявляє, що від нині, себто неділі год. 5.30 рано є в воєнному стані з СССР.

Це рішення італійського уряду подав міністер закордонних справ ґр. Чяно до відома амбасадорові Сов. Росії в Римі.

НОВЕ ПОРОЗУМІННЯ МІЖ МОСКВОЮ І ЛОНДОНОМ.

ОФІЦІЙНА ЗАЯВА ТАСС-А.

Берлін,22. 6. Як повідомляє Німецьке Інформаційне Бюро, англійська інформаційна служба оголосила заяву ТАСС-а про повне порозуміння між СССР. та Англією.

У звязку з тим стверджують в Берліні, що згадане лондонське повідомлення не було ніякою несподіванкою. Єдиним моментом, гідним уваги, є те, що Лондон уже кілька годин після здемаскування канц. Гітлером у своїй проклямації підступної, закулісової гри жидівсько-большевицьких володарів подав до публичного відома потвердження урядової російської інформаційної аґенції, виявляючи в цей спосіб перед цілим світом цю зрадливу змову.

І СЛОВАЧЧИНА ЗІРВАЛА ВЗАЄМИНИ З СССР.

БРАТИСЛАВА, 23. 6. — Словаччина зірвала в неділю дипльоматичні взаємини з СССР.

АНТОНЕСКУ НАЧАЛЬНИМ ВОЖДОМ НІМЕЦЬКО-РУМУНСЬКИХ ВІЙСЬК.

БУКАРЕШТ, 23. 6. — Шеф держави видав закон про призначення державного секретаря і міністра пропаґанди проф. Мих. Антонеску віцепрем'єром ради міністрів. У часі, коли шеф держави виконує обовязки начального вождя німецько-румунських військ у Молдавії, віцепрем'єр Антонеску виконуватиме одночасно обовязки прем'єра.

ЗІСТРІЛЕНО 26 ЛІТАКІВ.

БЕРЛІН, 23. 6. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

В суботу в полудневих годинах пробували англійські боєві літаки дістатися на зайняті нами терени. Вони втекли з поля бою з великими втратами. Німецькі ловецькі літаки зістрілили 24 літаки, а протилетунські гармати 2. Пять німецьких літаків не вернулися до своїх баз.

ЗАТЕМНЕННЯ В КРАКОВІ.

Від неділі 22. червня обовязує у Кракові й околиці повне затемнення від заходу до сходу сонця. В тому часі не вільно ходити по вулицях без окремих перепусток. За недодержання приписів — кара 500 зол. або 6 тижнів вязниці.

БОЇ У СХІДНІЙ АФРИЦІ.

РИМ, 23. 6. — Головне Командування Італійської Армії подає:

На тереніПівнічної Африки ворожі літаки скинули кілька бомб на Бенгазі й за атакували одну з італійських летунських баз. Під Тобруком гарматна перестрілка з обох боків.

Завзятий опір італійських військ у Сх. Африці примушує ворога до незвичайно трудних рухів і кровавих атак.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол. 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба вплачати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередну адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату з Генерального Ґубернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 3.812. З Німеччини чеками нашого видавництва за Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. — Із Словаччини чеками Tatra banka, filialka v Bratislave, Bratislava, № 5015 на р-к Ukrainske Nakladatelstvo v Krakove. — Курс 1 нім. марки 2 зол., 1 чеської кор. 0.20 зол., 1 словацької кор. 0.20 зол.
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. 230-39.
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою. Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei". Kommissarische Verwaltung, Krakau. Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79